

- odmowa ta oznacza *ipso iure* gotowość do przejścia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej temu obywatelowi lub rezydentowi,
- ale orzeczenie o przejściu wykonania kary zostaje przyjęte dopiero po odmowie wydania w celu wykonania kary, a decyzja pozytywna zależy od (1) podstawy w konwencji obowiązującej między państwem członkowskim wystawiającym nakaz a państwem członkowskim wykonującym nakaz, (2) warunków ustanowionych w tej konwencji i (3) współdziałania państwa członkowskiego wystawiającego nakaz poprzez np. złożenie odpowiedniego wniosku,

tak iż istnieje ryzyko, że państwo członkowskie wykonujące nakaz po odmowie wydania w celu wykonania kary nie będzie mogło przejść wykonania, przy czym ryzyko to nie ma wpływu na obowiązek odmowy wydania w celu wykonania kary?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej

- a) Czy sąd krajowy może stosować bezpośrednio przepisy decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, chociaż zgodnie z art. 9 protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych skutki prawne tej decyzji ramowej po wejściu w życie traktatu z Lizbony zostają utrzymane do czasu jej uchylecia, unieważnienia lub zmiany?
  - b) W razie odpowiedzi twierdzącej: Czy art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW jest wystarczająco dokładny i bezwarunkowy, by mógł być stosowany przez sąd krajowy?
- 3) Jeżeli na pytania pierwsze i drugie lit. b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca: Czy państwo członkowskie, którego prawo krajowe dla przejścia wykonania zagranicznej kary pozbawienia wolności wymaga podstawy w odpowiedniej konwencji, może dokonać transpozycji art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW do swego prawa krajowego w ten sposób, że art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW sam stanowi wymaganą podstawę w konwencji, aby uniknąć ryzyka bezkarności związanego z krajowym wymogiem podstawy w konwencji (zob. pytanie pierwsze)?
- 4) Jeżeli na pytania pierwsze i drugie lit. b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca: Czy państwo członkowskie może dokonać transpozycji art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW do swego prawa krajowego w ten sposób, że dla odmowy wydania w celu wykonania kary osoby stale przebywającej w państwie członkowskim wykonującym nakaz, będącej obywatelem innego państwa członkowskiego, ustanawia warunek, by państwo członkowskie wykonujące nakaz miało jurysdykcję w odniesieniu do czynów wskazanych w europejskim nakazie aresztowania i by nie występowały faktyczne przeszkody dla (ewentualnego) ścigania karnego w państwie członkowskim wykonującym nakaz osoby stale tam przebywającej z powodu tych czynów (takie jak odmowa państwa członkowskiego wystawiającego nakaz, by przekazać państwu członkowskiemu wykonującemu nakaz akta sprawy karnej), podczas gdy nie ustanawia ono takiego warunku dla odmowy wydania w celu wykonania kary obywatela państwa członkowskiego wykonującego nakaz?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-581/15)

(2016/C 027/19)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie prowadząc krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego oraz nie ustanawiając połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Komisja podnosi następujące argumenty:

Republika Czeska do dnia 30 czerwca 2015 r., to znaczy do dnia upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, nie stworzyła krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego oraz nie ustanowiła połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich, jak powinno to nastąpić zgodnie z art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 300, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 11 listopada 2015 r. – Openbaar Ministerie/Gerrit van Vemde

(Sprawa C-582/15)

(2016/C 027/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Gerrit van Vemde

Pytania prejudycjalne

Czy art. 28 ust. 2 zdanie pierwsze decyzji ramowej 2008/909/WSiSW⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że oświadczenie, o którym tam mowa może się odnosić jedynie do wyroków, które zostały wydane przed dniem 5 grudnia 2011 r., niezależnie od tego, kiedy stały się prawomocne albo czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że oświadczenie może odnosić się jedynie do wyroków, które stały się prawomocne przed dniem 5 grudnia 2011 r.?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. L 327, s. 27).